

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Стара Загора, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи януари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно гражданско дело № 20245500500618 по описа за 2024 година

Производството е на основание чл.258 и сл. от ГПК във връзка с чл.415 от ГПК във връзка с чл.422 от ГПК във вр.с вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ, вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, и във вр. с чл.273 от ГПК /2008г./.

Производството по настоящото в. гр. дело под № 618/2024 год. по описа на СтОС е образувано по въззивната жалба на адв. А. С. като пълномощник на жалбоподателя Б. И. П. против решение с № 2129 от 14.05.2024 г., постановено по гр.дело № 17134/2022 г. по описа на П.ския районен съд.

По делото е постъпила и нова писмена молба с вх. № 14740/10.11.2025 год. от юриконсулт П. П., процесуален представител на въззиваемия и ищеца Е.Б.Т. ЕАД гр. П., с която молят съда на осн. чл. 230, ал.1 от ГПК да възобнови разглеждането на делото.

Със същата молба представят следното писмено доказателство: Решение по дело с № С-760/2023 год. на СЕС от датата 23.10.2025 год. В тази връзка молят производството по делото да бъде насрочено за разглеждането му в о.с.з. с участието на страните.

След извършената служебна проверка по реда на чл.267, ал.1 ГПК във връзка с чл.260 и чл.261 ГПК, както и след като се е запознал с изложеното и с писмените доказателства по делото, съдът е намерил писмената молба на

въззивника и пълномощника му юрисконсулт П. П. за допустима и основателна, и съдът обосновано е приел, че производството по делото следва да бъде възобновено поради следното:

След проведеното закрито съдебно заседание на датата 13.11.2024 год. по делото пред настоящия съд, въззивния съд вследствие на постъпилото изрично изявление от страна на въззивника по делото за спирането на производството по делото, съдът е спрял производството по делото на основание чл.229, ал.1, т.4 и чл.631, ал.1 и чл.633 от ГПК до приключването на производството с влязло в сила Решение по дело с № С-760/23 год. на СЕС. Същото определение не е обжалвано от никоя от страните и съответно е влязло в законна сила.

Съдебният състав е приел, че действително са налице предпоставките за възобновяването на производството по настоящото дело предвид изминалия дълъг период от време, и най-вече постъпването към настоящия момент на актуалното Решение по дело с № С-760/2023 год. на СЕС от датата 23.10.2025 год. В тази насока с основание се налага възобновяването на делото, още повече че е налице и надлежно произнасяне на СЕС по поставения пред него за тълкуване преюдициален въпрос, разрешен с актуалното Решение по дело с № С-760/2023 год. на СЕС от датата 23.10.2025 год., което е било и прието като надлежно писмено доказателство от въззивния съд.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от другата страна от юрисконсулт П. П., процесуален представител на въззиваемия и ищеца Е.Б.Т. ЕАД гр. П., с който молят въззивната жалба, като неоснователна да се остави без уважение, а първоинстанционното решение бъде потвърдено, като им бъдат присъдени и сторените съдебни разноски.

Считат, че доколкото е постановено и ново Решение по казуса от СЕС Люксембург и посочената нова практика, въззивната жалба се явява неоснователна, а обжалваното Решение е правилно и законосъобразно.

Молят съда да остави без уважение въззивната жалба, като вместо това потвърди като правилно и обосновано първоинстанционното решение, както и да им присъди сторените съдебни разноски за две съдебни инстанции.

Ето защо и предвид изложеното във въззивните жалби на жалбоподателя и приложенията към тях, както и депозираните по делото подробни писмени отговори от другата страна и като взе предвид приложимите по случая материално - правни и процесуални норми, съдът счита за изяснено следното :

Въззивникът и жалбоподател Б. И. П., действащ чрез пълномощника си адв. А. С., надлежно упълномощен по делото, редовно и своевременно призовани, не се явяват и не изпращат упълномощен представител и пълномощник по делото пред настоящата въззивна инстанция.

Въззиваемият Е.Б.Т. ЕАД гр. П., представляван от юриконсулт П. П., процесуален представител на въззиваемия и ищеца, редовно и своевременно призован, не се явява, вместо това е постъпил писмен отговор от пълномощника му, като заема становището, че решението на първостепенния съд, се явява изцяло допустимо, като постановено по допустим иск, правилно и законосъобразно, като поради това моли решението на РС-П. да бъде изцяло потвърдени, по съображенията подробно изложени в отговора на въззивната жалба на жалбоподателя и съответно съобразно и новото Решение на СЕС.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намери за установено следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 422, ал. 1, във вр. с чл. 415, ал. 2 от ГПК

В първоинстанционното производство правилно е установена следната фактическа обстановка:

Предявен е иск по чл.415, ал.1, т.1 ГПК, които представлява специален положителен установителен иск с предмет съдебно установяване, че вземането на кредитора съществува, т.е. че присъдената със заповедта за изпълнение въз основа на документа сума се дължи. По иска по чл.415, ал.1, т.1 от ГПК кредиторът следва да докаже факта, от който вземането му произтича, а длъжникът - възраженията си срещу вземането.

По допустимостта на предявените пред първостепенния съд искове:

Видно от приложеното ч. гр. д. с № 14158 по описа за 2022 г. на Районен съд П., образувано по депозираното от въззиваемия „Е.Б.Т.” ЕАД заявление за издаването на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, за сумите, предмет на настоящото дело, е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК с № 6874 от 05.10.2022 г. Срещу така издадената заповед за изпълнение на постъпило възражение, предвид което заповедният съд е предоставил указания на заявителя за предявяване на иск по реда на чл. 422, ал.1 ГПК. В законовия едномесечен срок е предявен и настоящият иск. Налице е пълен идентитет между претенциите, за които е издадена заповедта за изпълнение, и тези, предмет на производството по делото. Предвид изложеното, така предявените искове са допустими на основание чл.415 и чл.422 от ГПК.

По основателността на предявените искове:

За основателността на заявената главна искова претенция с правно основание чл. 422, ал.1 ГПК, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ, вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, В доказателствена тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване наличието на валидното правоотношение с

ответника с предмет предоставяне на топлинна енергия през сочения от него период от време, респективно, че ответникът е потребител на услугите за посочения в исковата молба обект. Ищецът следва да докаже, че е бил изправна страна по договора, като докаже вземанията си и по размер. По иска за мораторно обезщетение, следва да установи момента на забавата.

Безспорно е, че ищецът като енергийно предприятие - доставчика на топлинната енергия, разполага с правото да търси съответното еквивалентно възмездяване от потребителите в етажната собственост, за стойността на доставената, съответно разпределената топлинна енергия в сградата в режим на етажна собственост. В този смисъл, не е налице и непотърсена услуга, за която не се дължи заплащането (в тази насока са и изричните разяснения, дадени с Тълкувателно решение под № 2 от 25.05.2017 г. по тълк. д. № 2/2016 г., ОСГК на ВКС). По същия въпрос е налице и произнасянето на Съда на ЕС, IV- ти с-в от датата 05.12.2019г. по съединените дела съответно с № С-708/17 и № С-725/17, по отправените преюдициални запитвания. В посоченото решение е отразено, че се допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда в режим на етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват и в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент. Със същото решение е прието и че се допуска национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата, пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент.

Облигационното правоотношение, което възниква и на което ищецът и въззиваем основава претенцията си, произтича от договора за продажбата на топлинна енергия при общи условия, който се счита за сключен с конклюдентни действия - арт. чл.150, ал.1 ЗЕ. Общите условия следва да бъдат публикувани в един централен и един местен ежедневник в градовете с битово топлоснабдяване, което в случая е сторено. Съгласно изричната норма на чл.150, ал.2, изр.2 ЗЕ общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от клиентите. По делото са ангажирани доказателства за публикуването на общите условия в един национален и един местен ежедневник преди процесния период. Изложеното води до извода, че е спазена изискуемата от закона процедура по приемането и публикуването на общите условия за продажба на топлинна енергия.

За да бъде обвързан от договора, ответникът следва да е титуляр на правото на собственост, респективно на вещно право на ползване върху обект, находящ се в сграда в режим на етажна собственост - чл. 153, ал. 1 ЗЕ. По

делото не се спори от ответника, че той е собственик на процесния имот. От това следва изводът, че между страните по спора е възникнало валидно облигационно правоотношение по доставка на топлинна енергия, доколкото същото възниква с конклюдентни действия, предвид обстоятелството, че ответникът е потребител на топлинна енергия в качеството му на собственик на топлоснабден имот. В този смисъл е неоснователно възражението на ответника, че не е клиент на топлинна енергия и че между страните не е възникнало процесното облигационно правоотношение, доколкото липсва писмен договор, сключен между страните. Действително, в чл. 149 ЗЕ е предвидена писмена форма на договора, но съобразно задължителните разяснения, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. на Върховен касационен съд, ОСГК, писменият договор, не е форма за действителност, а форма за доказване на облигаторното правоотношение. Съответно, същият представлява едно от възможните доказателствени средства, регламентирани в ГПК, за установяване на договорната обвързаност между ищеца и ответника. Според настоящия съдебен състав, присъединяването към абонатната станция или нейно самостоятелно отклонение на лице - титуляр на вещно право на собственост, установява сключването на договор с ищцовото дружество чрез конклюдентни действия. В подкрепа на този извод са и протоколите за извършени дейности по средствата за измерване /л.224, 228, 230/, касаещи сграда с адрес: гр. П., ул. “*****” Тоест, предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие (изрично в тази насока т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. на Върховен касационен съд, ОСГК). В това си качество на клиенти на топлинна енергия, те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената и разпределена топлинна енергия.

Съдът не споделя и направеното от ответника и въззивник възражение във въззивната му жалба за техническата пригодност на поставения в абонатната станция измервателен уред. Видно от приетите по делото протоколи за монтаж/подмяна на средства за търговско измерване, както и свидетелства за проверка на средство за измерване /л. 224 - л. 233/ поставените топломери в исковия период с фабричен № 61427480, № 66947363 и № 66947440 са изрядни, преминали са последваща метрологична проверка и са напълно пригодни технически средства за отчет.

По отношение на факта на доставка на топлинна енергия в топлоснабдения имот, както и досежно размера на претенцията са приети

заклученията на СТЕ и ССЧЕ.

От приетото по делото от първоинстанционния съд заключение на съдебно-техническата експертиза, изготвена от вещото лице Н.С. /л. 164 - л. 186/, се установява, че за периода 01.11.2020 г. - 30.04.2022 г. абонатната станция, обслужваща сградата, където се намира процесния обект, находяща се в гр. П., ул. "*****", ап. 21, е работила, като същата е отчислявала технологичните разходи. Процесният недвижим имот се намирал в многоетажна панелна конструкция и представлявал апартамент. Същият се намирал на предпоследен етаж. Разполагал с две спални, детска стая, кухня и хол, кухненски бокс, баня и коридор, със заградената на запад тераса. Процесният имот е с изолирани външни стени, като са изолирани дори стените, граничещи със стълбищната клетка. Дограмата била ПВЦ стъклопакет. Изчисляемият обем бил в размер на 217.20 куб. м. В имота имало монтирани следните отоплителни тела: в хола - алуминиеви глйдери Н-600 - 26 бр. с монтирано ИРУ с показание 0, в спалня 1 - алуминиеви глйдери Н-600 - 11 бр, пломбирани с ИРУ с показание 0, в спалня 2 - алуминиеви глйдери Н-600 - 20 бр снабден с ИРУ с показание 0, в кухня - алуминиеви глйдери Н-600 - 14 бр снабден с ИРУ с показание 0, в баня - алуминиеви глйдери Н-900 - 3 бр, снабден с ИРУ с показание 0 и водомер с топла вода с показание 8м3 с № 5301167. Инсталираните ИРУ били активни, като на дисплея им е изписано "Т.С." ЕООД. Към момента, в който вещото лице извършил оглед на имота - 08.12.2022 г., ИРУ на отоплителните тела били активни и отговаряли на изискванията на чл. 43, ал.1 от ЗИ, вр. чл. 52 от Наредба за топлоснабдяването от 2007 г. В сградата, в която се намирал процесният имот се извършвал дистанционен ежемесечен радиоотчет за отчитане на ИРУ на топлоенергия и водомери за топла вода, поради което не се водило карнет и не се извършвали изравнителни сметки. През процесния период топлинната енергия била отчитана дистанционно в реално време по показанията на ИРУ от топлинния счетоводител. Ищецът фактурирал точно консумираното количество топлинна енергия, което било потребено в сградата в режим на етажна собственост, в която се намирал обекта. Вещото лице посочва, че формулата по чл. 6.1.1 от Методиката не отчита директно топлофизичните особености на сградата и отоплителната инсталация. Те се отнасяли индиректно към коефициента - дял на сградна инсталация, и коефициента - обща инсталирана мощност на всички присъединени отоплителни тела. Коефициентът 0,15 във формулата означавал тази част от цялата отоплителна инсталация /сградната инсталация/, която спомага за работа, транспониране и отвеждане на топлинната енергия до и от отоплителните дела, отопляващи отделните помещения в сградата в режим на етажна собственост, включително тази част от отоплителната инсталация, която осигурявала правилната работа на системата. Той бил фиксиран поради факта, че по-голямата част от отоплителни тела на територията на Република

България, които се топлоснабдяват от топлофикационните дружества са изградени по схема Техелман и подобни на нея, която по своята същност заемат и консумират около 15 % от цялата мощност на отопляемата инсталация. Вещото лице посочва, че действително инсталираната мощност на отопляемите тела в сградата е сбор от отоплителни тела, които са действително монтирани към отоплителната инсталация и с незатворена и пломбирана спирателна арматура - както тези в жилищните апартаменти, така и тези в общите помещения. Формулата по т. 6.1.1 на Методиката за дялово разпределение на топлинна енергия в сграда в режим на етажна собственост, не отчитала директно отоплителните тела с нулеви показания, т. е. тези, на които е спряно захранването, като не презюмирала директно дали са включени или не всички отоплителни тела на последните етажи. В заключението се посочва, че съгласно Наредба № 15/2005 на Министерство на регионалното развитие и благоустройството и съгласно БДС, изчислителната температура на усещане в жилищните сгради била в диапазона 19 - 22 градуса, а в стълбищните клетки и коридора била в диапазона 10 - 20 градуса, респ. това била температурата, която следвало да се достигне в жилищната сграда пред отоплителния сезон. Вещото лице е направило извод, че на основание чл. 58, ал.1 от Наредбата за топлоснабдяването, количеството топлинна енергия за технологични разходи в топлопреносните мрежи с топлоносител вода и водна пара за отчетен период се определяла като разликата между количествата топлинна енергия, измерени при производителя и при клиентите, а на основание ал. 2, количеството топлинна енергия за технологични разходи в абонатната станция била за сметка на топлопреносното предприятие при клиенти, ползващи топлинна енергия за битови нужди. Посочва се формулата за корекция на технологичните разходи. **Големината на топлинния поток от и към вертикалните тръби от сградна инсталация зависела от параметрите на транспортирания топлоносител /в случая вода/, температурата на външната среда и диаметъра на тръбата. Тези параметри не присъствали във формулата по т. 6.1.1 от Методиката за дялово разпределение, но имали косвено отношение към нея в частта, касаеща коефициента на сградната инсталация спрямо общата инсталирана мощност.** Вещото лице посочва, че били спазени изискванията относно сертифицирането, поддръжката, експлоатацията и отчитането на показания на топломера в абонатната станция. Общият водомер и сензорите му били разположени на входно изходните магистрални топлопроводи от ТЕЦ към абонатната станция, от страната на ТЕЦ преди границата на собственост. Мястото на топломера било правилно съгласно изискванията на Наредбата за топлоснабдяването за текущо отчитане на сметките, без сезонно изравняване. По време на огледа на отоплителната инсталация в процесния имот и цялостната инсталация в сградата в режим на етажна собственост, вещото

лице установило, че голяма част от водопроводите, доставящи топла вода до апартаментите, както и рециркулационните тръби на същата били с лоша или никаква изолация. Това водело до сериозни загуби на топлина при преноса на топла вода и правело изключително трудно приблизителното изчисляване на топлинна енергия за битово-гореща вода преди нейната консумация. Вещото лице е посочило, че след анализ на всички доказателства по делото, оглед на място и собствени изчисления, се налага извод, че начислената топлинна енергия не може да бъде потребена от ответника.

Предвид горепосоченото заключение, то се изяснява, **че ищцовото дружество е доставило топлинна енергия и не е допуснало нарушения при изчисляване на количеството отдадена топлинна енергия от сградната инсталация.** Съобразно нормата на чл. 142, ал. 2 от ЗЕ, топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, **топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите, като съгласно чл. 143, ал. 3 от Закон за енергетиката - топлинната енергия отдадена от сградна инсталация и топлинната енергия за отоплението на общите части на сградата се разпределят между всички потребители пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти.** Вертикалната топлинна сградна инсталация преминава през всички обекти на сградата и същата се явява обща част по естеството си по смисъла на ЗС. Предвид това, всеки собственик на индивидуален обект в сградата в режим на етажна собственост, дължи заплащане на частта от отдадената от нея топлинна енергия, разпределена му съобразно правилата на Методиката за разпределение на топлинна енергия. Заплащането на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия не е резултат от реалното ползване на топлинна енергия от собствениците, а следва от факта, че сградната инсталация е обща част по естеството си. С оглед изложеното, ирелевантно се явява посоченото от вещото лице, че ответникът е в невъзможност реално да потреби начисленото количество топлинна енергия. В случаите на чл. 153, ал. 6 от ЗЕ, в които потребители в сграда-етажна собственост прекратят топлоподаването в имотите си, същите остават потребители на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация. Предвид това съдът счита, че за ответника е налице основанието за възникване на задължение за заплащане на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация.

Самото разпределение на топлинна енергия е осъществено на база на специалната „Методика за дялово разпределение на топлинна енергия в сгради - етажна собственост”, която се явява приложение към чл. 61, ал. 1 от Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 год. за топлоснабдяването. В тази връзка не се споделя и от въззивния съд направено оспорване на „Методика за дялово разпределение на топлинна енергия в сгради - етажна собственост”. Следва да

се посочи, че същата е обективирана в подзаконов нормативен акт - Наредба за топлоснабдяването, който регламентира обществените отношения във връзка с топлоснабдяването. В рамките на настоящото производство, от страна на ответника са направени възражения за точността на методиката, по която се изчислява разпределената в сградата топлинна енергия. Същите обаче съдът намира за неоснователни. При наличието на действащ към процесния период подзаконов нормативен акт, който урежда тази материя, независимо от това дали и как и до каква степен отчита потребената енергия, то за съда съществува задължение да се съобрази с него. Дори и обсъжданата Методика да бъде отменена от Върховния административен съд, в каквато насока са релевирани аргументи от ответната страна, то съдебното решение би действало занапред.

На следващо място следва да се посочи и че „Методика за дялово разпределение на топлинна енергия в сгради - етажна собственост”, инкорпорирана в цитираната Наредба за топлоснабдяването не противоречи на чл. 155, ал. 2 ЗЕ. Несъмнено се установи, че формулата по т.6.1.1 от методиката, определя топлинната енергия за отопление на общите части на сградата - етажна собственост, като разликата между общото количество топлинна енергия за отопление и сумата от показанията на индивидуалните топломери, след което се разпределя пропорционално на отопляемия им обем. Посоченото обуславя не само липса на противоречие с Директива 2012/27/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, но и напълно съответства с практиката на СЕС, обективирана в Решение по дело С-708/17 и С-725/17 (образувано по повод на преюдициално запитване), съобразно което се допуска национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент

Освен това Член 9, параграф 3 от Директива 2012/27/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно енергийната ефективност, за изменение на директиви 2009/125/ЕО и 2010/30/ЕС и за отмяна на директиви 2004/8/ЕО и 2006/32/ЕО **трябва да се тълкува в смисъла, че допуска национална правна уредба, съгласно която собственикът на апартамент в сграда — етажна собственост, е длъжен да заплати разходите, които са му начислени за топлинната енергия, отдадена от всички тръбопроводи и инсталации за разпределение и доставяне на топлинна енергия в сградата, включително когато стълбищата и коридорите на сградата не са оборудвани с радиатори, в размер на част, пропорционална на отопляемия обем на своя апартамент, доколкото правилата и параметрите, въз основа на които се изчисляват**

разходите, които са му начислени за индивидуалното му потребление на топлинна енергия за отоплението на апартамента му и за топлата вода за битови нужди, гарантират прозрачността и точността на отчитането на индивидуалното потребление.

В същия смисъл е налице и актуално произнасяне на СЕС по дело с № С-760/23 /Шанов/ по заведеното преюдициално запитване на основание чл.267 ДФЕС от РС П. в рамките на производството по делото, от „Е.Б.Т./ и в постановеното Решение на СЕС от 23.10.2025 г. /на листи 26 до 36 от настоящото възз. дело/ по посоченото дело се приема именно горното заключение.

По отношение на размера на дължимите суми, по делото е прието и заключение на съдебно - счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице С.К. /л. 268 - л. 271/, в която последният е посочил, че стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация за обекта на ответника в периода 01.11.2020 г. до 30.04.2022 г. възлиза на 468.94 лв. с ДДС. След извършено прихваща по посочената партида със сума в размер на 2.53 лева, то неплатената сума **за топлинна енергия възлизала на сумата в размер на 466.41 лева.** Вещото лице е определило обезщетението за забава за периода 05.-1.2021 г. - 03.10.2022 г. в размер на 49.18 лева. За времето от 01.11.2020 г. до 30.04.2022 г. по партидата на ответника не са издадени кредитни известия. Отражено е и че счетоводството на ищцовото дружество е водено редовно.

Във връзка с представената от ответника и въззивник в производството пред първостепенния съд, Методика за определяне на допустимите размери на технологичните разходи на топлинна енергия при преноса на топлинна енергия, въззивната инстанция следва да обърне внимание, че същата няма отношение към изчисляването на технологичните разходи в абонатните станции, които се приспадат за сметка на топлопреносното предприятие. Същата има отношение единствено и само към определянето на цената на топлинната енергия от КЕВР. Съгласно чл. 5 от тази методика топлопреносното предприятие внася в КЕВР заявление за цените на топлинната енергия за следващ регулаторен период заедно с информация за технологичните разходи в топлопреносна мрежа и абонатни станции за следващи регулаторен период. Интернет страницата на КЕВР е общодостъпна и при справка в същата се установява, че в исковия период КЕВР е определил цена на топлинната енергия за Е.Б.Т. ЕАД. Доколкото е налице определена цена, то следва да се приеме, че представената от ответника гореописана методика е спазена. В противен случай не би се стигнало до определяне на съответната цена. В тази насока отговорът на вещото лице Стаматов заседанието, в което е била изслушана експертизата, отразен в протокола на лист 8-ми, абзац 5-ти, че 3-годишния период за обследването на абонатните

станции не е спазен, е неверен. Начинът на определянето на технологичните разходи при абонатните станции е нормативно определен в Наредбата за топлоснабдяването и не подлежи на промяна на всеки 3 години. В тази насока и другият отговор на вещото лице Стаматов от същото заседание, отразен в протокола на лист 8-ми, абзац 7-ми, е неверен. Промяна в начина на определяне на технологичните разходи би бил налице единствено при промяна в Наредбата за топлоснабдяване, като нормативен акт.

Доводите на ответника и въззивник, че нормите на Наредбата за топлоснабдяване досежно начина на начисляване на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, противоречат на Конституцията и европейското законодателство, са изцяло неоснователни и голословни. В тази насока са постановени Решение под № 5 от 22.04.2010 г. на КС на РБ по к. д. № 15/2009 г., с което е отхвърлено искането на омбудсмана на РБ за установяване на противоконституционност на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката; както и произнасяне на СЕС с Решение от 05.12.2019 г. по преюдициални дела съответно с № С- 708/17г. и № С- 725/17г.

Видно от текста на чл. 10, ал. 1 от Директива 2012/277ЕС, същият не съдържа изискване всички компоненти от сметката за доставената топлинна енергия да са изчислени въз основа на показания на индивидуални измервателни уреди, тъй като по обективни причини може да се наложи използването на други данни (например потребление в общи части, топлопреминаване между отделни имоти в сградата, отдаване на топлинна енергия от елементите на вътрешната отоплителна инсталация). Действително, обичайната практика в различни държави - членки е сметките за доставена топлинна енергия да са формирани отчасти въз основа на показанията на измервателните уреди в съответния апартамент от многофамилната сграда, отчасти - въз основа на съответните дялове от общите части.

Имайки предвид изложеното по-горе, става ясно, че нито на ниво национално право, нито на общностното европейско право, съществува безусловно задължение на държавите - членки за въвеждане на специални уреди за измерване на топлинната енергия отдадена от сградната инсталация.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав намира, че предявената главна претенция се явява установена. От приетата ССЧЕ се установява и цената на предоставената услуга за процесния период, а именно в размера на сумата от 466.41 лева, която кореспондира с претендираната такава.

По тези съображения съдът намира, че предявеният иск по чл.415, ал.1, т.1 ГПК за установяване съществуването на вземането по ч. гр. д. с № 14158 по описа за 2022 г. на Районен съд П., образувано по депозираното от въззиваемия „Е.Б.Т.” ЕАД заявление за издаването на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, за сумите, предмет на настоящото дело, за които е издадена

Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК с № 6874 от 05.10.2022 г. се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен до посочения размер на претендираните с него суми.

Въззивната инстанция счита, че първостепенния съд правилно е приел, че собственикът на апартамент в сграда — етажна собственост, е длъжен да заплати разходите, които са му начислени за топлинната енергия, отдадена от всички тръбопроводи и инсталации за разпределение и доставяне на топлинна енергия в сградата, включително когато стълбищата и коридорите на сградата не са оборудвани с радиатори, в размер на част, пропорционална на отопляемия обем на своя апартамент, доколкото правилата и параметрите, въз основа на които се изчисляват разходите, които са му начислени за индивидуалното му потребление на топлинна енергия за отоплението на апартамента му и за топлата вода за битови нужди, гарантират прозрачността и точността на отчитането на индивидуалното потребление.

Предвид това съдът правилно приема, че въззивникът г-н Б. П. следва да възстанови на въззиваемия „Е.Б.Т.” ЕАД гр. П. всички дължими суми и такси по отдадената и в негова полза топлинна енергия.

Изцяло в този смисъл и първостепенният съд правилно е преценил и приел, че същият иск на въззиваемия Е.Б.Т. ЕАД гр. П., заведен от юрисконсулт П. П., процесуален представител на въззиваемия и ищеца се явява изцяло основателен и като такъв следва да бъде изцяло уважен.

Настоящата инстанция приема, че в производството и пред първата и пред въззивната инстанция безспорно се установи, че действително е налице ДЪЛЖИМОСТТА от страна на въззиваемия Г-н П. на претендираните от въззиваемия горепосочени и претендирани суми. Предвид гореизложените съображения, въззивната инстанция намира, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде изцяло потвърдено, като изводите на съда съответстват изцяло както на събраните по делото доказателства, така и на приложимия закон, както и на практиката на СЕС по тези случаи.

На основание чл.78, ал.3 и ал.8 от ГПК, във вр. с т.11г. от Тълкувателно решение с № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, следва да бъде осъден въззивникът да заплати на въззиваемия направените във въззивното производство разноски общо в размер на претендираните разноски за тази инстанция съгласно списъка по чл.80 от ГПК, посочен от пълномощника на въззиваемия, а именно сумата от 153,39 евро /сто петдесет и три евро и 39 евроцента/, представляващи левовата равностойност на 300 лв. - юрисконсултско възнаграждение, определено от съда въз основа на специалната Наредба за правната помощ.

На основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК тъй като цената на иска е под 5000 лева, настоящото въззивно решение не подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните, пред ВКС на РБ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение с № 2129 от 14.05.2024 г., постановено по гр.дело № 17134/2022 г. по описа на П.ския районен съд, като **ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

ОСЪЖДА Б. И. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. П., ул. ***** със съдебен адрес адв. А. С.г като пълномощник на жалбоподателя гр. П., ул. „*****, да заплати на въззиваемия и ищец Е.Б.Т. ЕАД гр. П., ул. „*****, вписано в ТР с ЕИК представляван от юрисконсулт П. П., процесуален представител гр.С.З., ул. „*****, направените по настоящо дело разноски пред въззивната инстанция в размер на сумата от 153,39 евро /сто петдесет и три евро и 39 евроцента/, представляващи левовата равностойност на 300.00 лева /триста лева/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване пред по-горен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____